

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοσὸν μεταυμέν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκόσα πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄντων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τέλεπῃ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι κ' ἐννιά Γεννάριον,
τὸ Τριῶδι θ' ἀριθάρη.

Ἑβδομηντα κ' ἑπτὰ κ' ὀκτακόσα,
πάλι νέος καυγᾶς γιὰ τὴν γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ἐδόξα τὸν Θωδωρῆ, τὸν γέρο παππουλάκο,
καὶ κατὰ τοῦ βάπτισε τὸν κύριον Κυριάκο.
Ἐκεῖ ἐμεγαλύνθησαν τὰ κατορθώματά του
καὶ τὴν Ἀνγινὸ στὴ θέσι τοῦ δεκάτου.

Ἐκεῖνοι συνδυασμῶν... ψυχρὸς μὴ μένης λίθος,
καὶ Κορδόναρος παλεύουν σιῆθος σιῆθος.
Ἐκεῖ καὶ Κορδόναρος... μὴν κάθεσαι στὸ στρώμα,
καὶ τὸν ἔκανε κ' ὁ Νικολῆς ἀκόμα.

Δάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνά,
καθένας τουρτουρίζει,
κ' ὁ Νικολῆς, τεμπελχανᾶ,
κ' ἔδω κ' ἐκεῖ γυρίζει.

Ἐκεῖ τῆς πατούνας τῶν χορεύτριας τσακίστραις,
καὶ τὰ χιόνια στὰ βουνά καὶ βγάξουμε χιονίστραις,
κ' ἀκούραστος ὁ Νικολῆς,
πρὸς τὸν γέρον προσφιλῆς,
γυρνᾷ στὴς ἔξω τῆς μεριᾶς
καὶ δὸς του κάνει κουμπαριᾶς.

Τάποσκι' ἀπόσκια περπατεῖ,
τάποσκι' ἐρβα πηγαίνει,
ψήφους κουμπάρων του ζητεῖ,
ὅς σπήμα μπανοβγαίνει.

Καλῶς τὸν Νικολάκη μας, καλῶς τὸν Νικολῆ μας,
ποῦ πάλι καταδέχεται νὰ μπῇ μὲς στὴν αὐλή μας.
Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ κ' ἐπῆρες παραγὰ
τῆς περασμέναις κουμπαριᾶς μ' αὐτὴν τὴν παγωνιά;

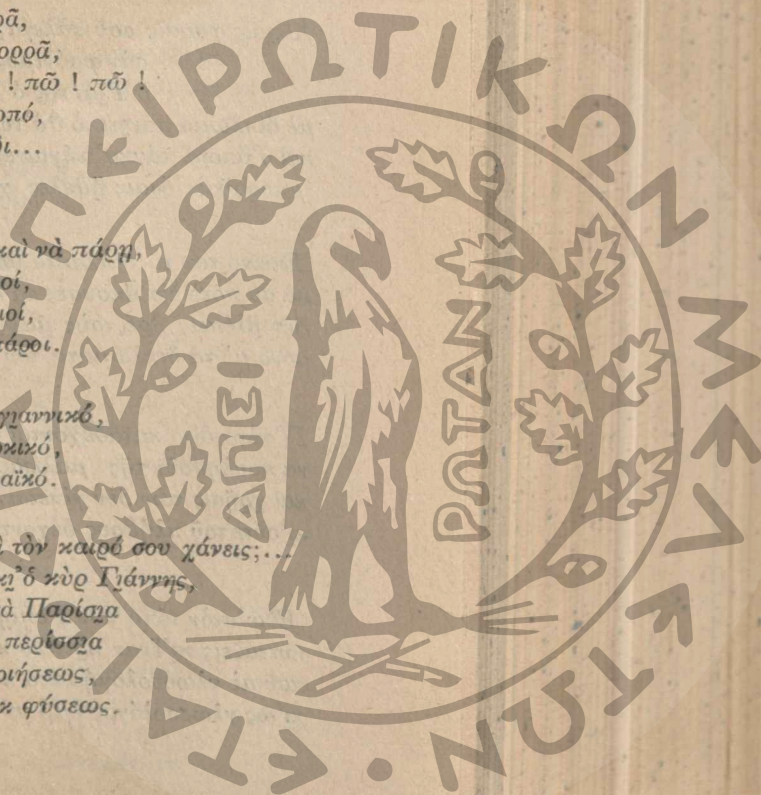
Κάτσε καὶ θὰ τοὺς κόψουμε, κύριε Νικολῆ, τὸν βῆχα,
κάτσε καὶ γιὰ τὴν ὄρεξι νὰ πῇς καμμιὰ μαστίχα,
καὶ σιῆς μπαρμπέταις τοῦ παπποῦ νὰ μὴν ἀφήσης τρίχα.

Φαντάσου, φίλε μασκαρᾶ,
νὰ πέφτ' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ,
καὶ σὺ νὰ τρέχῃς—πῶ! πῶ! πῶ!
'στὸ Σάλεσι, 'στὸν Ὁρωπό,
'στὸ Σπάτια, 'στὸ Μενίδι...
χαρὰ στον τὸν Λεβίδη.

Ἔρχεται κ' ὁ Καρνάβαλος νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ,
συνδυασμῶν συνδυασμοί,
παροξυσμῶν παροξυσμοί,
κουμπάραις καὶ κουμπάραι.

Δόξα σ' ἐκείνους, ποὺ κἀναν τὸν Ντεληγιαννικὸ,
σ' ἐκείνους, ποὺ θὰ κάνουνε τὸν Θεοδοϊκό,
σ' ἐμᾶς, ποὺ θὰ ψηφίσουμε καὶ τρίτο λαϊκό.

Π.—Τὶ κάθεσαι καὶ τσαμπουνᾷς καὶ τὸν καιρὸ σου χάνεις;
σκάσε, δὲν εἶσαι ποιητής... τὸ γράφει κ' ὁ κύριος Γιάννης,
ποῦ στέλλει, δόλμης Φασουλῆ, μὲς ἀπὸ τὰ Παρίσια
σὲ συμμορίαις μαλλιαρῶν διπλώματα περισσὰ
γλωσσολογίας, κριτικῆς, σοφίας καὶ ποιήσεως,
καὶ γλωσσολόγος ἔγινε καὶ κριτικὸς ἐκ φύσεως.

Δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα σὰν εἶδα, μπεχλιβάνη,
τὴν ρομπατοῖνα τὴν γερὴ τοῦ Γάλλου τοῦ κὺρ Γιάννη.
Καὶ ποῖος ἀλήθεια μὲ χαρὰ καὶ γέλοιο δὲν θ' ἀκούσῃ
πῶς βάλθηκε καὶ ὁ Γιαννακὸς πατόκορφα νὰ λούσῃ
τὸν Φασουλὴ τὸν μασκαρᾶ, τὸ πρόστιχο μαρλό,
τοῦ κάρρου τὸ περὶτριμμα, τὸν τρελλο-Νικολό :

Δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα γι' αὐτὴν τὴν ρομπατοῖνα.
Φ. — Ἀλήθεια πῶς δὲν ἐπείσει καὶ ὁ Κόντες τὸν Ρετοῖνα
συνδυασμό, βρὲ Περικλῆ, σὶ τὸν Πειραιᾶ νὰ κἀνῃ ;
Π. — Δὲν ξέρεις πῶς μ' ἐλάφρωσαν τὰ λόγια τοῦ κὺρ Γιάννη.

Φ. — Καὶ πάλι μὲ τὰς ἐκλογὰς ὁ Κόντες μας δὲν φλέγεται
καὶ οὔτε καρφὶ τοῦ καίγεται.
Στὶν ἐκλογῶν τὴν κάμινον
νομίζει πάντων ἀμεινον
νὰ κἀθεται σπητάκι του,
νὰ δένη τὸ μπατζάκι του,
καὶ νὰ κυττᾷ τὸ τζάκι του.

Σήκω, Κορφιᾶτη τσελεπῆ,
αὐτὸν Δεβίδη
πῶς πάει μὲς σὶ τὸ Κορωπί,
πῶς πάει σὶ τὸ Μενίδι.

Πάλι μᾶς τῶτρωσες βαρειά,
σὴκω μὲς σὶ τὴν ἀντάρα
νὰ κἀνης ἔξω σὶ τὰ χωρῶ
καὶ σὺ καμμιὰ κουμπάρια.

Π. — Σκάσε, δὲν εἶσαι ποιητὴς, προστυχομαθήμενε,
καὶ ὁ κὺρ Γιαννάκης τῆραρε, καὶ οἱ μαλλιαροὶ τὸ λένε.
Χίλιας φοραῖς σοῦ τῆλεγα σὶ τὸν καρφενέ, τεμπέλη,
γὰ τὸ καλὸ σου νὰ γενῆς τοῦ μαλλιαροῦ κοπέλι.
Χίλιας φοραῖς σοῦ φώναξα σὶ τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
γὰ τὸ καλὸ σου Παρθενὸ νὰ λὲς τὸν Παρθενῶνα,
καὶ ὁ Βασιλῆς πῶς ἔπρεπε νὰ γίνῃ Βασιλῆς,
μὰ καὶ τὴν ὑπερέτριά περὶτρα νὰ τὴν λὲς.

Χίλιας φοραῖς σοῦ τῆλεγα, καὶ ἂν ἄκουγες ἐμένα
σὰν φρόνιμος ἀληθινός,
ὁ Γιάννης ὁ Παρισινός
μὲ δίπλωμα ποιητικὸ θὰ τῆλεγε καὶ σένα,
καὶ σ' ὅποια πάγκα πῆγαινες τὸ δίπλωμα νὰ δείξῃς
ἂν μποροῦσες ὅσαις ἤθελες χιλιάδες νὰ τραβήξῃς.

Ἐκεῖνο του τὸ δίπλωμα θάταν ὡς εἶδος τοῦκι,
μὰ σὺ ποτὲ δὲν ἄκουσες τὰ λόγια μου, ζευζέκη.
Δὲν βλέπεις, βρὲ, τοὺς μαλλιαροὺς πῶς πλούτισαν καὶ τοῦτοι
μόνο μὲ τὰ διπλώματα τοῦ Πάπα των, τσιφούτη ;

Γι' αὐτὸ δὲν καταδέχονται σὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα
νὰ πουληθοῦν τῆς μαλλιαρῆς μαλάκας τὰ βιβλία,
καὶ χοῖσις των δὲν γίνεται μήτε σὶ ἀφοδευτήρια,
καὶ οὔτε τοῦ πλήθους δέχονται κοινὰ συγχαρητήρια.

Ἐδῶ σὶ τὸν τόπο τῶν Ρωμηῶν, ποῦ μπρὸς σὲ κἀδε μάνδρα
κυττάξεις καὶ ἔναν κριτικὸ καὶ γλωσσολόγον ἄνδρα,
ποῦ μὲ γλωσσολογῆματα κἀθε μαρλό γανόνεται,
καὶ ὡς γλωσσολόγος ἐμβριθὴς δικαίως στεφανώνεται

καθέννας μπαμπακὸς πορὸς καὶ φραγκολεβαντῖνος,
δὲν μπόρεσες ν' ἀνυψωθῇς μονάχα σὺ τὸ κτήνος :

Φ. — Σύννα, Κόντε, ρόλο παῖξε,
σὴκω δρᾶσε, σὴκω τρέξε.
Μὲς σὶ τὴν κοσμοχαλασιά
σὺ γυρεύεις ζεστασιά,
κορτετζάρεις τὴν θεομάστρα,
καὶ ὁ Δεβίδης, σεβνταλῆ,
γὰ τὸ κόμμα πηλαεῖ
μὲ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τᾶστρα.

Ἄκου τῶν φίλων τὴν κραυγὴ
καὶ ξύπνα, χασομέρη,
πρὶν πάρ ἢ δόλια χαρὰν γῆ,
τὸ δόλιο μεσημέρι.

Κουνήσου τούτῃ τῇ φορᾷ καὶ ἄκουσε τί σοῦ λένε,
τοῦλάχιστον σὶ τὸν Πειραιᾶ νὰ ξαναπῆς, καὶ μένε.
Μὴν εἶσαι τόσο ντροπαλός, μὴν κἀνης σὰν κορίτσι,
καὶ μὲ σκεπάσματα πολλὰ
σύρε νὰ βρῆς τὸν Δαμαλά,
νὰ βρῆς καὶ τὸν Σκυλίτση.

Π. — Τί καλὰ ποῦ σοῦ τὰ λένε καὶ ὁ κὺρ Ζὰν ὁ φαλακρός,
μέσα σὶ τοὺς μεγάλους νοῦδες νοῦς ἀπέμεινες μικρός.
Κι' ὅπως γράφει καὶ ὁ κὺρ Γιάννης ἔχεις μὴν ἀναμειλά
καὶ ζεφώδη τεμπελιά,
ποῦ σοῦ πρέπει, βρὲ τσολιᾶ,
μία περικεφαλιά.

Σοῦπα : τοὺς ρυθμοὺς παραιτᾶ τῶν πεζῶν τῶν ἀναπνέων
καὶ τὸν Μυστικὸ τὸν Δεῖπνο Μυστικὸ Τσουμποῦσι πῆς
καὶ ἄντε τόκα, κὺρ Γιάννη, καὶ ἄντε τὸ κρασί νὰ τρέξῃ,
καὶ σπληνάντερο νὰ φᾶμε καὶ ὅχι ! ἀμίν, Χριστέ, καὶ ἄς φᾶμε.

Σὺ δὲν δίνεις μὰ πεντάρα
γὰ τῆς γλώσσας τὴν ἀντάρα,
καὶ ἐνῶ βλέπεις τὸν κὺρ Γιάννη σὶ τὸ Παρὶ ν' ἀγκομαχᾷ
μὲ τὴν γλώσσα, δὲν σὲ μέλει,
καὶ φροντίζεις μοναχὰ
πῶς νὰ βγάλῃς τὸ καρβέλι.

Φ. — Κορφιᾶτη μου, μὴν τὸ κουνῆς,
καὶ φίλος ἂς μὴ βγῇ κανεῖς.
Κοιμήσου, χαϊδεμμένε μου, καὶ ἡ μοῖρα σου δουλεύει,
καὶ ὑποψηφίους βουλευτὰς ὁ Νικολῆς χαλεύει.

Ὁ κύριος Προϋπουργός, ὁ γίγας τῶν γιγάντων,
μετὰ πολλὰ τὸν δέκατο τὸν βόηκε τέλος πάντων,
καὶ τῶρ ἄκουες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
νὰ σκούζουν οἱ Κορδονιοὶ
πῶς ὁ Δεβίδης ὁ πιστός, ὁ Σύμβουλος ὁ τέως,
θὰ μείνῃ σὶ τὸν συνδυασμὸ πρῶτος καὶ τελευταῖος.

Ροδίξει σὶ τὴν Ἀνατολή,
σὶ τὸν Πίνδο ξεμερῶνει,
καὶ μ' ἐν ἀντάμεινε φίλ
τοῦ κόμματος τὸν Νικολῆ,
ποῦ θαύματα σκαρῶνει.

Δόξα σὶ τοὺς μεγάλους νοῦδες,
ποῦ τῆς τρεφ' ὅτους πιδινούδες.

Π. — Τὸν μαλλιαρῶν ἡ γλώσσα δὲν σὲ γεμίζει πάθος,
καὶ δὲν ἔχεις ὕψος, ἐσὺ δὲν ἔχεις βάθος.
Σὺ μόνο μὲ τὸν ὄχλο πηγαίνεις πλάι πλάι,
δὲν ξέρεις τὴν Μιράντα, μήτε τὴν Δορελάδ,
πάνταρα μαγνάδια,
τὰ σὺγκρουα σκοτάδια,
καὶ τᾶλλο, βρὲ μαγκούφη,
ποῦ δὲν τὰ νοιώθουν μποῦφοι.

Σὺ Πήγασο δὲν ἔχεις μὲ σέλα καὶ καπίστρι,
μήτε φτερό γὰ πένα,
καὶ ἀνέρες μουλάρας δὲν σὲ κεντρίζουν οἱ στροφι,
ποῦ κἀνουν τὸν καθένα
μὴ μὲ γλωσσολόγο καὶ ποιητὴ τρανὸ
σὶ τὸν Μοριανθούση καὶ τὸν Μελαχρινό.

Ἐσὺ τῆς ἀναγούλας δὲν ψάλλεις τῆς ψηλαῖς,
μόνο τῆς χαμηλαῖς.
Ἐμένα, βρὲ, σὲ νοιώθει καὶ ὁ γύφτος καὶ ὁ μανάβης,
μὰ τοῦτοι προστυχιάζουν ὅταν τοὺς καταλάβῃς.

Ἐσὺ δὲν εἶσαι ποιητὴς ἀσύλληπτης ιδέας,
εἶσαι τὸ κατακάθισμα τῆς φάρας τῆς χυδαίας.
Ἐν εἶσαι Μοῦσας γέννημα λεφτὸ καὶ νυλικιάτο
καὶ ἡ Μοῦσα μὲ τὸ μούσι σου βρωμίζει καὶ μολύνεται,
δὲν εἶσαι σὰν τοὺς μαλλιαροὺς πηγάδι χωρὶς πάτο,
σκαλικομνημνηγότυπα καὶ γοῖφος ποῦ δὲν λύνεται.

Φ. — Ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων τί περίφημος τρόντι,
Περικλῆτο μπαγαμπόνη,
Μὰ θεομὰς εὐχαριστήσεις ἀπογέμω καὶ μυρίας
πρὸς τὰς εὐγενεῖς κυρίας,
ποῦ γὰ τ' Ἀσυλὰ φροντίζουν μὲ πολλὴν ἐπιμελεῖα
καὶ γὰ τέτοια βάζουν πάντα σὶ τοὺς μεγάλους τὰ γαλιᾶ.

Τί νὰ κόψω, τί νὰ σάψω ;
πῶς νὰ σοῦ τὸν περιγράψω ;
Ἦταν καὶ ἡ κυρία Χί,
Περικλῆτο δυστυχῆ,
καὶ ἦταν καὶ ἡ κυρία Χέ,
λίαν μαλλιαρὴ, φτωχῆ.

Κι' εἶδα τοῖς γύρω μερικοῖς, ποῦ πάσχουν γὰ τὸ κράτος,
τὴν νόσον τῆς ρητορικῆς νοσοῦντας ἀνιάτως.
Κι' εἶδα νὰ πάσχουν μερικοὶ σὶ τὴν δρᾶσιν τῆς νεότητος
τὴν νόσον τὴν ἀνιάτων τῆς υποψηφιότητος.

Κι' εἶδα μὲ προστὰ σακάτῃδες καὶ τόσους ἀναπήρους,
καὶ ὅποιοι φιλῶντες βουλευτὰς μὲ λόγους διαπύρους
νὰ προφητεύουν ὅλοι τῶν ἀνιάτων ὀφείαν
εἰς τῶν Ρωμηῶν τὴν μέλλουσαν νεφελοκοκκυγίαν.

Εἶδα καὶ πάλιν ἀπαῶς τὰ πάντα τῶν ἀνθρώπων,
ποῦ καταντοῦν ἀνιάτα μὲς σὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν τόπον,

κι' ἄκουσα φόρον, Περικλῆ, πασχόντων ὑποχθόνιον,
μὰ καὶ τὸ παραλήρημα τῶν μαλλιαρῶν τὸ χρόνιον.

Π. — Κλείνει μὲς σου τῆς σοφίας ὁ μυστηριώδης οἶκος...
μὴ σιμώνῃς ἐκεῖ πέρα, μὴν κτυπᾷς τὴν πόρτ' ἀγροίκως.
Ὁ μέγας δάσκαλός μας, ὁ κὺρ Γιάννης εἶναι μέσα,
ποῦ μαθε τὰ γλωσσικά
καὶ τὰ κοραιστικά,
καθὼς γράφει μοναχὸς τον, πρῶτα πρῶτα στήν' Οντέσσα,
καὶ κατόπις, Φασουλῇ, μες στήν Πόλι με δὲ δούλαις,
τὴν Σοφριά, τὴν Ἀθηριά, φάμ ντε λέττο καὶ νοστιμούλαις.

Ὁ κὺρ Γιάννης εἶναι μέσα, γλωσσολόγος, γλωσσοτρίπτης,
γλωσσοκόπος, γλωσσοτρόφος, γλωσσότομος, γλωσσογλύπτης,
γλώσσασπις, γλωσσηματίας, γλωσσογάστρω, γλωσσοπλάστης,
γλωσσοδαίδαλος, γλωσσώδης, γλωσσοκλώστης, γλωσσοκλάστης.

Μὴ σιῶν Μουσῶν τὸ τέμενος κτυπᾷς, ντεληφυσέκη,
κι' ὁ Γιάννης μέσα στέκει,
Γιάννης ὁ γλωσσοκάτοχος, ὁ γλωσσοβαρυντόμπτης,
Γιάννης γλωσσοπυρσόμορφος καὶ γλωσσοκηλοκόμπτης.

Φ. — Ἐλύσσαξες, παληάνθρωπε, με τοῦτον τὸν κὺρ Γιάννη...
σιῶν Ἀνιάτων τὸν χορὸ δὲν πῆγες; πῶς σοῦ φάνη;
Τί κρύβεις ἐκλογαῖς κι' αὐταῖς!... ποῦ καιομένη βάτος;
μόν' ὁ χορὸς ἀπέμεινε παρηγοριὰ σὺν κράτος.

Μ' εὐρώστους καὶ με πάσχοντας πῆδα λοιπόν, ἀδρόφι,
καὶ κάτω στήν Ἀνατολή
τὸ κῆλι τοῦ μουστακαλῆ
δὲν διακρίνει νέφη.

Μόν' ὁ χορὸς ἀπέμεινε τοῦ κράτους εὐθυμία,
κι' ὁ Γουναράκης βεβαιοῖ πῶς μέσα στὰ ταμεῖα
δὲν ἦταν τέτοια ποινικὴν χορευτικὴ πληθώρα
καμμιὰ φορὰ σὰν τώρα.

Π. — Ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιον περνοῦσα χθὲς τὸ βράδυ
κι' ὁ Κοραῆς ἐγράφιζε σ' αὐτὴς νύκτας τὸ σκοτάδι.
Κι' ἐγὼ τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦπα: πατριώτη,
ὁ Γιάννης ὁ Παρισινὸς σὲ λέει βλάκα Χιώτη.

Ἀπέδειξε τοῦ Παρισίου τὸ διαβολο-Χιωτᾶκι
πῶς ἦσαν φουσκα μοναχὰ κι' ἀπὸ μαλὸ κοινοῦται,
πῶς ὄλαις σου τῆς ἐγδοσες τῆς ἔκανε χαντάκι,
καὶ σένα σὲ ρεζίλεψε καὶ σ' ἔκανε παπούτσι.
Ἐσὺ γὰρ γλώσσα τίπους δὲν σκάμπαζες ποτὲ
κι' ἀδίκως σοῦχον προτομὴ μαρμαρῶνη, κουτέ.

Κι' ὁ Κοραῆς μ' ἐφάνταξε καὶ μούπε: στραβοκάνη,
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ γράψῃς τοῦ κὺρ Γιάννη
νὰ πάρῃ τὰ μαγνήδια του καὶ τὴ γραμματικὴ του
καὶ στή δική μου προτομὴ νὰ βάλῃ τὴ δική του.

Φ. — Πῶ! πῶ! τί κρύβεις ἐκλογαῖς τοῦ προσωβασιλείου...
πλὴν εὖγε καὶ σὶν Κόκκινον, τὸν Δήμαρχον Ναυπλίου,
ποῦ μόνος ὑποψήφιον ἐκδέτει βουλευτὴν
Στάθην τὸν Γλυμενόπουλον, γενναῖον δωρητὴν.

Βλέπω παντοῦ συνδνασμούς,
ἀλλὰ καμμιὰ προσήλωσις,
κανέναν λόγος γὰρ θεσμούς,
καμμιὰ διαδήλωσις.

Ἐγὼ γὰρ αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς χαμπάρι δὲν ἐπῆρα
κι' ἐπιθυμῶ νὰ βγάλουνε τὸν Μάτση στὴ Σύρα.

Π. Βοὲ κακὲ μας, βοὲ καλὲ μας,
γλωσσοκάμπτη δάσκαλέ μας,
ὀχτροντα καμμιὰ μὴν ἔχῃς καὶ μ' ἐμᾶς τοὺς δύο τώρα,
καὶ τὸν Φασουλῇ συχώρα,
ποῦ σὰν χάχας ἀπορεῖ
πῶς σ' ἀρεσ' ἡ μαλλιαρῇ.

Κάνε ποιητὴ καὶ τοῦτον σὰν τοὺς ἄλλους ποιητάδες,
κάνε τον καὶ γλωσσολόγο σὰν τοὺς δημοτικιστάδες.
Σὰν δὲν εἶναι ποιητὴς πῶς θὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του;
πῶς κοντὰ σου μὰ φορὰ θὰ στηθῇ κι' ἡ προτομή του;

Δάσκαλε τοῦ Παρισίου, ποῦ παραγνωρίζεις,
λάβε καὶ γὰρ αὐτὸν πιτῆ, μὴν τὸν συνερίζεις.
Δὸς του, δάσκαλε, δὲδ κόκκους τῆς δικῆς σου τῆς σοφίας,
δῶσε καὶ σ' αὐτὸν ὀρπίδα πῶς θὰ γένη συγγραφεύς,
νὰ σὲ φκαριστῶ κι' ἐγὼ, γλωσσομάχος Ἀρλεκίνος,
νὰ σὲ φκαριστῇ κι' ἐκεῖνος,
κι' ὅλο νὰ παραληρῇ
γὰρ τὴν δόλια μαλλιαρῇ.

Φ. — Θεὸς σχωρὲς τοὺς μαλλιαροὺς... ἔλα καὶ δὸς μου ξέλο...
τί κρύβεις ἐκλογαῖς!... πῶ! πῶ!...
γὰρ αὐταῖς δὲν ἔχω τί νὰ πῶ,
κι' ἂν ἔλειπαν κι' οἱ μαλλιαροὶ δὲν θάβγαυε τὸ φύλλο.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πάρτε τὸν Ἀρχαιολόγο, τὸ καινούριο τὸ βιβλίον,
ποῦ ν' ἀφήσωμε μᾶς λέει τὸ παλὸν τὸ μεγαλεῖον,
Παρθενῶνας, Ἐρεχθεῖα, κι' ὅλα τὰ ἀρχαῖα μας,
καὶ νὰ κάνωμε δικό μας με τὰ χέρια τὰ δικά μας.
Τὸ γραφε τοῦ Καρκαβίτσα τὸ κόντυλι ποῦ σημαίνει,
καὶ δικαίως τὸ δοξάζουν μαλλιαροὶ καὶ κουρεμένοι.

Γαβριλίδης Βλάσιος, μελέτη φιλογερά
κι' εἰς κάλλος γλαφυρά.
Κάλαμος τὴν συνέγραψε νεωρόδης καὶ γενναῖος,
ὁ Δέλι' Αναστασόπουλος, τοῦ Πικλῆ Ἀθηναῖος.

Πᾶσαν μέριμναν τοῦ βίου κι' ἐργασίαν ἀφerte,
κι' ὅλοι τρέξετε στήν' Ἡδὴν, ποῦ δὲν περιγράφεται...
Ἐσὺ σὺ πρῶτ' δὲν κλείνει τοῦτο τὸ ζυθοπωλεῖον,
καταστράπτον ἀπὸ φῶτα κι' ἀπὸ τόσον μεγαλεῖον.
Ὁ λαμπρὸς ὁ Γλαυκομάκης θαυμαστὸς τὸ διευθύνει...
τί μαγειρικὴ, τί μύθοι, τί μεσέδες εἰν' ἐκεῖνοι.
Ἄλλο κέντρον εὐθυμίας δὲν ὑπάρχει σὰν κι' αὐτό,
πάντα πρῶτος, πάντα γέλοιον, καὶ τσαντιστοῖσι δυνατό.

Γέρος μες στήν' Ἡδὴν μπαίνει
κι' ἐφηβὸς ἀκμαῖος βγαίνει,
καὶ τὴν γοῖμα λησμονοῦν κι' οἱ μελαγχολικοί...
Γλαυκομάκη, τρέξ' ἐδῶ... Γλαυκομάκη, τρέξ' ἐκεῖ.

Τὸν κυριῶν τοῦ Πειραιῶς ἡ δέκτις Ἀδελφότης,
τοῦτέστιν ἡ Φιλόπρωτος, ποῦ κόσμος τὴν γεράρει,
στο πάγκalon Ἀκταῖον μας χορὸν θὰ δώσῃ πρώτης
τὴν αὖριον Κυριακὴν μετὰ τὸ μεσημέρι.